ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 30ής Σεπτεμβρίου 1992 *

Στην υπόθεση C-294/91 P,

Elfriede Sebastiani, υπάλληλος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, κάτοικος Wellen (Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας), εκπροσωπούμενη από τον δικηγόρο Paul Greinert, του Δικηγορικού Συλλόγου του Trier, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο τη Γενική Γραμματεία του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, Kirchberg,

αιτούσα,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως που ασκήθηκε κατά της αποφάσεως που εξέδωσε το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (πέμπτο τμήμα) στην υπόθεση T-163/89 στις 25 Σεπτεμβρίου 1991, Elfriede Sebastiani κατά Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου (Συλλογή 1991, σ. II-715), και με την οποία ζητείται η εξαφάνιση της αποφάσεως αυτής,

όπου ο έτερος διάδικος είναι:

Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, εκπροσωπούμενο από τους Jorge Campinos, jurisconsultus, και Manfred Peter, προϊστάμενο τμήματος, επικουρούμενους από τον δικηγόρο Λουξεμβούργου Alex Bonn, τον οποίο όρισε και ως αντίκλητο, 22, Côte d' Eich,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

συγκείμενο από τους O. Due, Πρόεδρο, F. A. Schockweiler και F. Grévisse, προέδρους τμήματος, G. F. Mancini, K. N. Κακούρη, J. C. Moitinho de

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

Almeida, G. C. Rodríguez Iglesias, M. Zuleeg, J. L. Murray και D. A. O. Edwart, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: F. G. Jacobs
γραμματέας: J.-G. Giraud

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα,

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 21 Νοεμβρίου 1991, η Elfriede Sebastiani άσκησε, δυνάμει του άρθρου 49 του Οργανισμού ΕΟΚ και των αντιστοίχων διατάξεων των Οργανισμών ΕΚΑΧ και ΕΚΑΕ του Δικαστηρίου, αναίρεση κατά της αποφάσεως του Πρωτοδικείου της 25ης Σεπτεμβρίου 1991, Τ-163/89, Sebastiani κατά Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου (Συλλογή 1991, σ. II-715), με την οποία απορρίφθηκε η προσφυγή της Sebastiani με την οποία ζητούσε από το Πρωτοδικείο να υποχρεώσει το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο:

1) να αποκαταστήσει τη ζημία που προκάλεσε στην προσφεύγουσα με την άρνησή του να της αναθέσει την προσωρινή άσκηση καθηκόντων του βαθμού Β 3 στο γερμανικό μεταφραστικό τμήμα·

2) να προαγάγει αναδρομικώς την προσφεύγουσα στον βαθμό Β 3 ή να την προαγάγει σε υψηλότερο βαθμό·

3) να διορθώσει ορισμένες πλευρές της πολιτικής του επί του προσωπικού που δημιουργούν δυσμενείς διακρίσεις και αδικίες.

2 Με την προσβαλλόμενη απόφαση το Πρωτοδικείο διαπίστωσε, κατ' αρχάς, ότι το δεύτερο κεφάλαιο της προσφυγής ήταν απαράδεκτο, καθόσον κοινοτικός δικαστής δεν μπορεί να απευθύνει διαταγές στις κοινοτικές διοικητικές αρχές.

3 Διαπίστωσε, επίσης, ότι το τρίτο κεφάλαιο της προσφυγής ήταν απαράδεκτο καθόσον οι αιτιάσεις που διατυπώνονται προς στήριξή του δεν αφορούσαν προσωπικά την αιτούσα, αλλά τη γενική πολιτική προσωπικού του Κοινοβουλίου, ο δε κοινοτικός δικαστής δεν μπορεί να απευθύνει διαταγές στις κοινοτικές διοικητικές αρχές.

4 Τέλος, το Πρωτοδικείο απέρριψε το πρώτο κεφάλαιο της προσφυγής κρίνοντας ότι κανένας από τους λόγους που προέβαλε η αιτούσα κατά της αρνήσεως να της ανατεθεί προσωρινώς η άσκηση καθηκόντων υψηλότερου βαθμού δεν ήταν βάσιμος.

5 Ως προς το πρώτο αυτό κεφάλαιο της προσφυγής, το Πρωτοδικείο απέρριψε, κατ' αρχάς, τον λόγο που αφορούσε την παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως, κρίνοντας ότι η αιτούσα δεν στήριξε τον λόγο αυτόν επί συγκεκριμένων πραγματικών στοιχείων που θα έδιναν στο Πρωτοδικείο τη δυνατότητα να αποφανθεί ότι η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή (στο εξής: ΑΔΑ) παραβίασε την αρχή αυτή, λόγω προφανώς πεπλανημένης εκτιμήσεως ή καταχρήσεως εξουσίας, κρίνοντας επίσης ότι δεν προέκυπτε από τη δικογραφία ότι η ΑΔΑ χρησιμοποίησε την αρμοδιότητά της για σκοπούς διαφορετικούς από εκείνους για τους οποίους της έχει ανατεθεί η συγκεκριμένη αρμοδιότητα.

6 Δεύτερον, το Πρωτοδικείο απέρριψε τον λόγο που αναφερόταν στην αρχή της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης κρίνοντας ότι, παρά το ότι ρητώς της ζητήθηκε, η αιτούσα δεν μπόρεσε να προσκομίσει ρητές αποδείξεις από τις οποίες να προκύπτει ότι οι ιεραρχικώς προϊστάμενοί της της έδωσαν διαβεβαιώσεις ως προς τη διοικητική της κατάσταση τέτοιες που να θεμελιώνουν δικαιολογημένη εμπιστοσύνη.

7 Τρίτον, το Πρωτοδικείο απέρριψε τον λόγο που αφορούσε την παράβαση του άρθρου 45 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως (στο εξής: ΚΥΚ), με τον οποίο ορίζονται τα κριτήρια προαγωγής, κρίνοντας ότι σύμφωνα με το οργανόγραμμα δεν υπήρχε καμία κενή θέση αντίστοιχη του βαθμού Β 3 στη συγκεκριμένη υπηρεσία μέχρι την 1η Ιανουαρίου 1990.

8 Τέταρτον, το Πρωτοδικείο απέρριψε, με το ίδιο αιτιολογικό, τον λόγο που αναφερόταν στην παράβαση του άρθρου 7, παράγραφος 2, του ΚΥΚ με το οποίο ρυθμίζεται η προσωρινή ανάθεση καθηκόντων.

9 Το Πρωτοδικείο κατέληξε στο συμπέρασμα ότι, για τους λόγους αυτούς, η προσφυγή της Sebastiani δεν μπορούσε παρά να απορριφθεί, « χωρίς να χρειάζεται να διαταχθεί η προσκόμιση των στοιχείων τα οποία ζήτησε η προσφεύγουσα-ενάγουσα με το εισαγωγικό της δικόγραφο » (σκέψη 51 της αποφάσεως του Πρωτοδικείου).

10 Προς στήριξη της αιτήσεως αναιρέσεως η αιτούσα υποστηρίζει ότι η ενώπιον του Πρωτοδικείου διαδικασία δεν ήταν νομότυπη καθόσον, πρώτον, δεν εξετάστηκαν όλοι οι λόγοι και οι αποδείξεις που πρότεινε η αιτούσα, δεύτερον, ζητήθηκαν από την αιτούσα αποδεικτικά στοιχεία που αδυνατούσε να προσκομίσει, τρίτον, εξετάστηκαν απρόσφορα αποδεικτικά στοιχεία προκειμένου να κριθεί αν υπήρξε εκ μέρους του Κοινοβουλίου δυσμενής διάκριση ή αμέλεια εις βάρος της προσφεύγουσας.

11 Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο αμφισβητεί το παραδεκτό της αιτήσεως αναιρέσεως ισχυριζόμενο ότι η απόφαση του Πρωτοδικείου ως προς την αποδοχή των αποδείξεων που πρότεινε η αιτούσα ανάγεται στην απόλυτη εξουσία του να εκτιμά τα πραγματικά περιστατικά και, κατά συνέπεια, δεν μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο αναιρέσεως, η οποία περιορίζεται στα νομικά ζητήματα. Το Κοινοβούλιο προσθέτει ότι, εν πάση περιπτώσει, η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμη, καθόσον η σχετική με την προσβαλλόμενη απόφαση διαδικασία ενώπιον του Πρωτοδικείου δεν βαρύνεται με καμία διαδικαστική πλημμέλεια.

12 Οι λόγοι που προβάλλει η Sebastiani προς στήριξη της αιτήσεως αναιρέσεως πρέπει να απορριφθούν.

13 Αφενός μεν, η αιτούσα δεν μπορεί βασίμως να επικαλεστεί την πλημμελή εκ μέρους του Πρωτοδικείου αξιολόγηση των αποδεικτικών μέσων που είναι αναγκαία για την εξέταση του βασίμου της προσφυγής, προκειμένου να αμφισβητήσει το απαράδεκτο του δευτέρου και τρίτου κεφαλαίου της προσφυγής.

14 Αφετέρου δε, η αιτούσα δεν μπορεί, επίσης, να επικαλεστεί τις προβαλλόμενες πλημμέλειες προκειμένου να αμφισβητήσει την επί της ουσίας απόρριψη του πρώτου κεφαλαίου της προσφυγής. Πράγματι, η αιτούσα δεν αμφισβητεί ότι μέχρι την 1η Ιανουαρίου 1990 δεν υπήρχε καμία διαθέσιμη θέση βαθμού Β 3 στο γερμανικό μετα-

φραστικό τμήμα. Συνεπώς, η ΑΔΑ, η οποία αδυνατούσε να τοποθετήσει κανονικώς τη Sebastiani, μέσω προσωρινής αναθέσεως ή προαγωγής, σε θέση αυτού του βαθμού, όπως υπογράμμισε το Πρωτοδικείο στην προσβαλλόμενη απόφαση, ήταν υποχρεωμένη να απορρίψει το μέτρο τη λήψη του οποίου ζητούσε η αιτούσα. Συνεπώς, το Πρωτοδικείο δεν μπορούσε παρά να απορρίψει το αίτημα της προσφυγής για αποκατάσταση της ζημίας που προκάλεσε το μέτρο αυτό.

15 Από τις ανωτέρω σκέψεις προκύπτει ότι η αίτηση αναιρέσεως της Sebastiani είναι προφανώς αβάσιμη και πρέπει να απορριφθεί κατ' εφαρμογή των διατάξεων του άρθρου 119 του Κανονισμού Διαδικασίας.

Επί των δικαστικών εξόδων

16 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα. Κατά το άρθρο 70 του ιδίου Κανονισμού, τα έξοδα στα οποία υποβάλλονται τα κοινοτικά όργανα σε περιπτώσεις προσφυγής υπαλλήλων δεν αποδίδονται. Ωστόσο, δυνάμει του άρθρου 122 του εν λόγω Κανονισμού, το άρθρο 70 δεν εφαρμόζεται επί αιτήσεων αναιρέσεων που ασκούνται από μονίμους και μη μονίμους υπαλλήλους των οργάνων. Συνεπώς, δεδομένου ότι η Sebastiani ηττήθη, πρέπει να καταδικαστεί στα έξοδα της παρούσας δίκης.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

διατάσσει:

1) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.

2) Καταδικάζει τη Sebastiani στα δικαστικά έξοδα.

Λουξεμβούργο, 30 Σεπτεμβρίου 1992.

Ο Γραμματέας

J.-G. Giraud

Ο Πρόεδρος

O. Due